

jedan jedan jedan jedan jedan jedan jedan
jedan jedan jedan jedan jedan jedan jedan
jedan **jedan** jedan jedan jedan jedan jedan
jedan jedan jedan jedan jedan jedan jedan

U noći pre nego što se sve promenilo, zemljotres me je trgnuo iz sna i ja sam instinktivno počeo da pipam oko sebe tražeći Tamaru; naravno, pored mene nije bila Tamara, nego Houp. Nikada nije ni bilo šanse da Tamara bude tu. Ipak, u poslednje vreme, kad god se probudim i pre nego što mi se stvarnost vrati u žižu, moja prva instinktivna, još sanjiva pomisao je o Tamari u krevetu pored mene. Pretpostavljam da u mojim snovima, i to ne samo u onih nekoliko koje pamtim, već u milionima koji nestaju u zaboravu kao muve koje se razbeže pred i najmanjim pokretom u njihovom pravcu, u tim snovima, ona mora da bude uvek moja. I zato, kad god se ovako probudim, uvek je prisutan neki prilično uznemirujući utisak, osećaj da sam nekako prenet u alternativni univerzum u kome je moj život skrenuo ulevo, umesto udesno, zbog nekog mog samo naizgled beznačajnog, a

u stvari kosmički bitnog opredeljenja u vezi sa devojkom, ili sa poljupcem, ili sa sastankom, ili sa poslom, ili sa tim u koju sam kafedžinicu Starbaks ušao... tako nekako.

U međuvremenu, u stvarnosti, Aper Vest sajd na Menhetnu podrhtava kao platforma podzemne železnice, zveckaju prozori i poskaču korpe za otpatke u ćoškovima, nad Brodvejom se prolama oštro zavijanje automobilskih alarma koji paraju noć upravo onda kada je ona najmirnija, baš u onom satu koji pret-hodi zori.

„Zek!“ Houpin povišeni glas me iznenađuje gotovo koliko i zemljotres. Ona pruža ruku užurbano me tražeći i bolno usecajući svoje namanikirane nokte u moje rame. *Houp, ne Tamara. Tako je. Lepotica Houp.* Dok otvaram oči, govorim: „Koji je to đavo?“. U datim okolnostima ništa bolje ne pada mi na pamet. Gledamo u plafon dok se krevet pod nama drmusa, a zatim iskačemo iz kreveta. Moje verne bokserice sa mačkom Feliksom i njena markirana satenska pidžama odaju postkoitalnu prirodu našeg prekinutog dremeža. Dok smo strčali niza stepenice u dnevnu sobu, podrhtavanje je prestalo, ali je tu moj cimer Džed koji stoji go pored prozora i posmatra napolje sa blagom ljubopitljivošću.

„Šta se dogodilo?“ pitam.

„Ne znam“, kaže Džed odsutno trljajući izdefinisani abdomen. „Valjda je bio zemljotres.“ Okreće se od prozora i lenjo prilazi kauču.

„O, pobogu!“ uzvikuje Houp dok se istovremeno okreće od njega i pokriva oči.

„O“, kaže Džed, primetivši je tek tada. „Zdravo, Houp.“

„Možeš li to začas da pokriješ?“ pitam u Houpino ime.

„Nisam znao da je ona tu“, kaže Džed, ne trudeći se da sakrije svoju landaravu golotinju.

„Pa, sad znaš!“. Houp govori povišenim glasom, uz aristokratsko prenemaganje koje mi smeta kad god ga čujem.

Džed mi je drag, ali sve češće pravi scene izlažući svoju golotinju. Ne sećam se kad sam ga poslednji put video da nosi košulju. Jedna od retkih negativnih strana života sa nezaposlenim milionerom je ta što on nema šta drugo da radi osim da gleda televiziju i neguje ekscentričnost. S druge strane, živim u nedavno renoviranoj zgradi od crvene cigle u Aper Vest sajdu i već tri godine ne plaćam kiriju. Na Menhetnu, to znači da sam, ni manje ni više, nego dete sreće. Kad se sve sabere, to je veoma dobra kompenzacija za tolerisanje povremenog landaranja falusom. Grabim jastuk sa ogromne kožne garniture koja se prostire po dugačkom luku naše besmisleno velike polukružne dnevne sobe i dobacujem mu ga. „Pokrij se, Džede. U ime naroda.“

Džed seda na kauč i trlja krmeljive oči dok se ja u sebi cerekam zamišljajući njegovu голу guzicu na italijanskoj koži boje šampinjona. On prekršta noge, jastukom komično prekriva genitalije i dobacuje mi svoj patentirani osmeh „lako ćemo“. Houp šmrca, glasno i sa velikom modulacijom, a zatim odlazi do prozora. Džed jeste zgrnuo silne pare, ali Houp potiče od kolenovića s parama, što svemu daje potpuno drugačiji ton. Ja, koji ne mogu da se pohvalim ni jednim ni drugim, mogu samo da uzdišem nad svojim životom, resignirano, ali ne i potpuno nezadovoljno. Džed mi je najbolji prijatelj i ponekad je priličan smrad. Houp je moja verenica, pa i ako ne mislim da je ona snob, jasno mi je zašto bi u Džedovim očima ona to mogla biti. Oni su suprotni polovi, a ja pravim trougao postavljajući se između njih dvoje. Mada, fizički, oni bi mogli biti rod. Oboje su sasvim prirodno lepi, visoki i vitki, sa gustim kosama i isklesanim licima. Džedovo istaknuto čelo i mesnat nos daju mu pomalo evropski izgled kakav imaju manekeni Kalvina Klajna,

a šiša se toliko kratko da i ne mora da se češlja. Houp ima gustu poslušnu kosu, često sumnjivo sličnu najnovijoj frizuri Gvinet Paltrou, premda nikada ne bi priznala da podleže takvim prizemnim uticajima. Između to dvoje privlačnih ljudi ja štrčim kao majstor za osvetljenje na snimanju, volšebno povezan sa oboma i upadljivo prosečan; čovek u sredini, posrednik.

Džed i ja smo se upoznali na „Kolumbiji”; posle diplomiranja postali smo cimeri u ruiniranom jednosobnom studentskom stanu na uglu ulica 108. i Amsterdam. U to vreme, on je radio kao analitičar u „Meril Linču”, a ja sam pisao dugačka dosadna ograničenja od odgovornosti u firmi specijalizovanoj za odnose sa javnošću u oblasti farmacije. Onda je Džed napustio posao da bi se pridružio špekulantskom investicionom fondu koji je ulagao u prve kompanije koje su se pojavile na internetu, i kao i svi ostali, osim mene, do 2000. godine postao je milioner sa akcijama i obveznicama. Do vremena kada je sve puklo, on je već bio kupio kuću od crvene cigle i pozvao me da se preselim kod njega, a pre jeseni uspeo je da proda dovoljno obveznica da bi novcu koji mu je već ležao u banci dodao još nekoliko zdravih miliona. Jedno vreme je pričao da bi mogao ponovo da počne da radi u finansijskom sektoru ili da će možda osnovati sopstveni investicioni fond, ali je onda poginuo naš drugar Rael i Džed je odustao od svega, objavivši da će neko vreme sedeti kod kuće i gledati televiziju. To je bilo pre gotovo dve godine i, koliko ja mogu da vidim, izgleda da je pronašao svoje pravo zanimanje. Golotinja mu dođe više kao hobi.

Rael, moj najbolji prijatelj još od trećeg razreda osnovne škole, izgubio je kontrolu nad svojim BMV-om na povratku iz Atlantik Sitija, posle noći provedene u kockanju. Kola su se propela uz nasip oko Garden Stejt Parkveja i kršila kroz šumu pre nego što su se prevrnula u jarak. Sve se to događalo u dva ujutru

kada je parkiralište bilo prazno, pa je prilično potrajalo pre nego što se neko pojavio da pomogne, a do tada je on već bio mrtav. Sumnjam da bi ga i inače mogli spasti jer se od udarca natakao na volan koji mu je prignječio unutrašnje organe. Bilo bi utešno da je smrt nastupila trenutno, ali se odigralo upravo obratno. Ja to znam jer sam sedeo pored njega.

„Je li to stvarno zemljotres?“, pita Houp tonom devojčice, izvirujući pri tome na Osamdeset petu i Brodvej. Njenog prenemaganja više nema, i ja je opet volim.

„Tako se čini“, kaže Džed.

Uključuje jedan od lokalnih televizijskih kanala dok mi gledamo kroz prozor i raspravljamo o tome kolika je verovatnoća da je u pitanju teroristički napad. Od 11. septembra ništa ne uzimamo zdravo za gotovo. Zavijanje automobilskih alarma je počelo da zamire i nekoliko srčanih duša izašlo je na ulicu da bi procenilo situaciju. Na kanalu 55 prikazuje se stari film Klinta Istvuda – urbani Klint, a ne onaj prosedi Klint iz vesterna – i nije protekao ni minut, a na dnu ekrana se pojavio telop koji potvrđuje da, u stvari, jeste bio slabiji zemljotres. Nema prijavljenih povreda niti štete.

„Otkad to zemljotresi pogađaju Menhetn?“, pita se Houp tonom koji nagoveštava da je sasvim spremna da napiše pismo nekom nadležnom organu zbog toga. „Živim ovde ceo svoj život i uopšte se ne sećam da je ikada bilo zemljotresa.“

„Možda ne na Ist sajdu“, kaže Džed. „Ovde na Vestu se stalno događaju.“ Nikada ne propušta priliku da ubode Houp i podseti je na njene privilegovane korenove. „Naučiću te da se smučaš ovuda u potrazi za uzbuđenjima.“ Upućuje mi brzi laki mig koji sam u pojedinim razdobljima pokušavao i sâm da kultivišem, ali bezuspešno. Moj facijalis nije bio toliko fleksibilan. Obrazi su oduvek mogli da mi se razvuku tek toliko da moj

mig liči na posledicu golicanja, što garantovano nije izgledalo impresivno.

Houp gleda u Džeda preko svog savršenog nosa. „Ti si jedna guzica”, izjavljuje ozbiljno.

„Ne”, kaže on; ustaje, zatim se savija i pokazuje joj svoja dva polumeseca. „Ovo je guzica.”

„O, za ime boga”, cvili ona očajno, okreće se meni kao da je to moja greška i dobacuje mi pogled kojim mi kazuje kako imam divne prijatelje. Njeno plemenito poreklo nije je pripremio za tipove kakav je Džed ili, uostalom, kakav sam i ja, i moram da primetim da zadivljuje to koliko se prilagodila u ime ljubavi. „Vratimo se u krevet”, govorim joj i uzimam je za ruku. Džed se ponovo strovalio na kauč i kožna presvlaka prdi pod njim tarući mu se o kožu, ili je možda zaista on pustio vetar, što bi bilo sasvim u skladu sa likom kakav je on. Nećemo sačekati da saznamo. On prebacuje kanale besciljno lutajući kroz nepreglednu pustinju noćnog programa. „Noć, Džede”, dobacujem mu sa stepeništa, ali on je već nestao u utrobi zatupljujućeg plazmatskog ekrana od pedeset dva inča sa plavozelenim odsjajem, koji je njegov pravi dom tokom poslednje dve godine.

„Dosje X”, najavljuje preterano glasno. „Prokletstvo. Ovu sam gledao.” Sedeće tako do jutra i gledati reprize i infomercijale, efikasno udvostručujući svoje šanse da susretne Čaka Norisa. Zatim će malo odspavati, istuširati se, spremiti nekakav doručak i tako obnovljen okrenuti se ponovo bezumnom bde-nju.

Vrativši se u sobu, pokušavam da profitiram od našeg neplaniranog budnog stanja i izvučem Houp iz pidžame, koja, iako dopušta da moje presrećne ruke lutaju ispod njene košulje, odlučno odbija da se preda. „Moram rano na posao”, kaže.

Nežno milujem njenu levu dojku na način koji bi trebalo da bude zavodnički, prelazeći rukom preko bradavice nadole, prema mestu gde mekoća nestaje u rebrima, vraćajući se potom nagore tako da njena dojka ispunjava moj dlan, a zatim se, pod pritiskom, kao nadošlo testo preliva preko moje šake i kroz prste. Houp ima najbolje telo koje mi je ikada bilo dozvoljeno da dotaknem. Njen dugačak izdefinisani torzo krunisan je sa dve neverovatno drske dojke veličine grejpfruta, čije visoke bradavice u obliku metka uslužno skaču i na najmanji dodir. I noge su joj vitke i izdefinisane od vežbi koje tri puta nedeljno radi u klubu „Ribok”, a ispod njih je guza u obliku Magritove jabuke, čvrsta i savršeno podatna. „Hajde”, kažem, već iskaćući iz svog šlica sa mačkom Feliksom. „Zemljotresni seks”.

Ona me gleda skeptično. „Zemljotresni seks?”

„Naravno.”

Oduvek obogaćujem rog izobilja raznim kategorijama mogućih tipova seksa. Tu je seks „Sa novim partnerom” (elementaran i uvek zabavan), seks „Pod tušem” (tehnički teži nego što izgleda na filmovima), seks „Sa platonskim prijateljem zbog trenutne suše” (seksualni ekvivalent humanitarne pomoći), „Neuredan pijani seks” (istraživanje sopstvenih mogućnosti), „Hotelski seks” (radi sve što hoćeš jer za tobom ima ko da čisti) i „Seks za buđenje” (apsolutno bez ljubljenja sa jezikom), da navedem samo nekoliko. Kad je seks u pitanju, tinejdžer u meni je taj koji vodi kolo.

Houp nije impresionirana. „Sutra držim aukciju na moru”, kaže, odlučno sklanjajući moju ruku ispod pidžame.

„Shvataš li koliko je ovo retka prilika?”, pitam. „Koliko su šanse da zemljotres opet pogodi Menhetn?”

„Samo malo veće od šansi da ti sada dobiješ”, kaže ona zevajući, okreće se i sklapa oči.

„Hajde, biću brz.”

„Žalim. Potreban mi je san.”

„A šta je s mojim potrebama?”

Houp otvara jedno oko i gleda me. „Vodili smo ljubav pre tri sata”, kaže.

„I zar nije bilo odlično?”, pitam ja.

Otvora i drugo oko. „Zemlja se pomerila”, kaže ona zaljubljeno se smešeci onim retkim osmehom u kome nema uobičajene ironije. Taj osmeh obožavam, a i činjenicu što sam ja i njegov uzrok i njegov cilj.

„Eto vidiš”, kažem ja.

Ona se naginje i ja dobijam mali poljubac na usne. „Laku noć, Zek.” Njen ton ne ostavlja mesta ubeđivanju. Ne vodim baš evidenciju, ali rekao bih da dobijam znatno manje seksa otkad je počela cela balada sa veridbom. Prevrćem se bolno na ostatku od erekcije, a zatim se okrećem da je posmatram dok tone u san. Volim kako drži sklopljene ruke pod obrazom kao dete koje se pravi da spava i način na koji skuplja kolena čineći tako kompaktnu loptu. Houp koja se odmara je veoma redak prizor. Tad mi se pruža prilika da posmatram njenu lepotu i da se pitam, kao što mi se često događa, kakva mi je to luda sreća donela ovog anđela u krevet. „Zašto me voliš?”, neprekidno ponavljam pitanje.

„Zato što imaš veliko srce”, odgovarala bi mi. „Zato što si život proveo brinući o braći, a čak i ne shvataš koliko je snage i ljubavi za to trebalo. Zato što misliš da moraš sve da zaslužiš, da ti ništa ne dolazi samo, što znači, između ostalog, da me nikada nećeš uzeti zdravo za gotovo. Zato”, govorila je, „što su me svi momci do sada voleli zbog prilika koje sam im otvarala, zbog onoga što su očekivali da postanem kada se jednom venčamo, sredstvo na putu ka uspehu. A ti nemaš nikakve velike planove

za mene. Voliš me zbog onoga što sam sada, što znači da ćeš me uvek voleti, šta god ja postala.”

„Zašto me voliš?” , šapućem joj sada.

„Zato što sam znala da ćeš me upravo to sada pitati”, mrmlja ne otvarajući oči.

Dok spavam, sanjam Tamaru.

Život gotovo neizbežno postaje rutina, splet nasumičnih sučeljavanja vremena i sreće koji konfiguriraju njegove komponente koje se teško zaboravljaju. A kad mi s vremena na vreme uspe da usput bacim pogled na svoj život, ostanem bez daha. Ovo je moje delo, ovaj život u kome delim kuću sa cimerom koji je milioner i plejboj, i imam prelepu verenicu čija je krv plava kao jasno zimsko nebo. Dane provodim rintajući u kancelariji, a zatim se vraćam kući, u fantastičnu građevinu od crvene cigle po kojoj se motaju rok muzičari i lepi ljudi. To nije slučajno. Ja sam zaslužan što se tako dogodilo. Imao sam plan.

A sada sam blizu da sve to spektakularno zajebem.

Jutro. Ne moram da otvorim oči da bih znao da je Houp već davno otišla. Ona je ustala u šest jer se pre odlaska na posao radije tušira i presvlači u svom stanu. Houp radi kod Kristija, procenjuje slike iz devetnaestog veka koje će se na kraju prodati na aukciji u kojoj učestvuju bogati i puni kao brod, i premda ona to nikada otvoreno neće reći, pomalo joj se gadi moj tuš zbog ulepljenih flašica šampona, načetih sapuna, razbacanih štapića za uši, žileta strateški raspoređenih na svakoj raspoloživoj površini. Neprekidno joj nudim da ovde držim i njene markirane proizvode za negu kose i tela, ali ona odmah pobeli zbog nepristojnosti same ideje o zajedničkom korišćenju kupatila pre

braka. Uistinu, tek odnedavno je počela i da noći ovde – uglavnom o vikendima – milosrdan ustupak zbog dijamanta koji sam joj, nećete verovati, nedavno stavio na prst.

Prevrćem se u krevetu s ljubavlju i sa dozom čuđenja, gledam svoju sobu kao gotovo svako drugo jutro u poslednje tri godine. Soba je velika, kvadratna, pet i po sa pet i po metara. Opremio sam je štedljivo da bih sačuvao utisak otvorenog prostora. U njoj je kraljevski krevet, mali sto od trešnjevog drveta na kome se nalaze osamnaestoinčni monitor ravnog ekrana, punjač za mobilni, bežični telefon sa punjačem, razbacane slike, potvrde, račun i od hemijskog čišćenja i otprilike šestomesečna raznorna pošta i papiri kojima iskreno nameravam da se posvetim, iako se to verovatno nikada neće dogoditi. Police za knjige od poda do plafona pretrpane su probranom zbirkom stručnih džepnih knjiga, savremenom prozom, sa nešto klasike tek da se pokažem, nekoliko boljih romana iz serije „*Zvezdane staze*”, scenarijima štampanim sa interneta i trogodišnjom ili četvoro-godišnjom kolekcijom brojeva „*Ekskvajera*” i „*Entertejment viklija*”. Preko puta kreveta je zabavni centar sa tridesetdvoinčnim panasonikom ravnog ekrana i ugrađenim DVD plejerom, videom i stereo-stubom marke „fišer”. U sredini sobe razastrt je samo debeo tepih boje vina, po kojem je veoma često razbacana odeća. Na jednom zidu visi uramljeni originalni poster za film *Roki* na kome Stalone sav krvav i napumpiran steroidima pada Adrijani u naručje, a na suprotnom je poznata grafika Kandinskog, koji mi je poklonila Houp. Vrata od kupatila su između police za knjige i stola. Soba u mom prethodnom stanu bila je velika otprilike koliko moje sadašnje kupatilo.

Na putu ka tušu vidim da je Houp okačila jedno od svojih odela na kvaku vrata od kupatila, sa žutim listićem iz samolepljivog bloka ispisanim njenim elegantnim rukopisom. *Savršeno*

za prijem, ali prvo mora na hemijsko. Volim te, H. Njeni roditelji priređuju prijem u našu čast sledeće subote u svom stanu, da bi zvanično objavili veridbu. I to uprkos njihovom očiglednom razočaranju u partnera koga je izabrala njihova ćerka, iako mislim da počinjem da se dopadam njenoj majci Vivijen, koja smatra da je moj senzibilitet srednje klase stečen u predgrađu smešno staromodan. Razmišljam o Houpinjoj cedulji i ozbiljnom tamnom odelu koje je odabrala očigledno previdevši etiketu na kojoj piše *Mo Ginsburg* jer bi ga inače sigurno odbacila. Danas je ponedeljak: „Jebi ga”, kažem bez nekog očiglednog razloga.

Moje kupatilo je celo u utešno sivoy: pločice, tapete, lavabo, kada, klozetska šolja, sve je umirujuće jednobojno, a lep kontrast daju beli peškiri okačeni o hromirani držač. Izgleda kao ono mesto između sna i jave, bez zvuka, funkcionalno i prijatno za oči.

Dok pišam, primećujem nešto što me uznemiruje. Moja mokraćna, koja je obično bistra i žuta ujutru, sada je bezbojna, osim jedne isprekidane niti boje koka-kole koja se provlači kroz mlaz. Kad sam pogledao u šolju, boje su se razdvojile i video sam kako pluta oblačić koji je sada nepogrešivo krvavocrven. U stomaku osećam led, podrhtavanje u mudima. Studiozno posmatram sebe u ogledalu, čela naboranog od koncentracije. „Ovo ne može biti dobro”, kažem.

Ulazeći pod tuš, zabrinuto se pitam šta bi to moglo biti i da li me to može izvući sa sa prijema u čast veridbe.